

sodnije v Kamniku od 1. oktobra 1880, št. 6854, v formalnem oziru bolehal na nuliteti, katera se je morala uradno opaziti, in da je vsled tega nadsodnija ta odlok po pravici pokončala, ter okrajnej sodnji v Kamniku naložila, izdati ga v nemškem deželnem sodnijskem jeziku; — revizijska rekurza Petra Kebra in Andreja Jančigaja, katera naj rekurzov stroške vsak svoje trpita, odbil, ter nadsodnijsko odločbo od 22. decembra 1880, št. 13364, potrdil.

Opomba. Vsled te določbe se sodnije v vojvodini kranjskej nikdar in nikoli slovenskega jezika posluževati ne smejo.

Pred prisojenjem zapuščine ne more zapustnikov naslednik za-se izterjati zapustnikove terjatve.

Pokojni A. B. posodil je pred nekoliko leti V. A. Ivanoviču 200 gld. Ker ni dolžnik o pravem času tega posojila povrnil, terjal je uprikov naslednik F. B. Franović s tožbo de pr. 24. septembra 1880. leta, št. 5378 plačilo posojenega zneska. Če prav ni prišel toženec k odločenej obravnavi, izrekel je c. kr. kotarski sod vodnjanski dne 20. novembra 1880, št. 6504, to-le razsodbo:

Toženec je dolžan plačati v 14. dneh pod eksekucijo; a ne tožitelju, temveč zapuščini pokojnega A. B. v roke sodnika, istemu pokojniku na posojilu dolžni znesek 200 gld. sè 10 % obrestmi vred od 23. avgusta 1878. leta naprej tekočimi, ter povrniti v istem času pod jednako posledico pravdne stroške ugotovljene na 8 gld. 30 kr.

Razlogi:

Ker je bila tožba o pravem času dostavljena tožencu, in ker kljubu temu ni prišel toženec k odločenej obravnavi, mora se po §. 18. dvorn. dekr. od 24. oktobra 1845, št. 906, domnevati, da je dejanje v tožbi navedeno resnično, ter da ne more toženec tožiteljevej zahtevi ničesar odgovarjati. Treba bi bilo torej tožbo vsakakor uslišati,

gledé na to pa, da naslednik, kateremu je bilo na podlagi §. 810. drž. zak. izročeno oskrbovanje in uživanje zapuščine ni še s tem zadobil pravne posesti zapuščine, kajti k temu je potrebno sodno prisojenje;

glede na to, da denašnji tožitelj, kateremu ni še bila prisojena zapuščina pokojnega A. B., nima še pravice, prisvojiti si iztoženega zneska, ter da po tem takem ni smel on brez dovoljenja zapuščinske oblasti v svojem imenu vložiti denašnje tožbe, ter da je mogel k večjemu zahtevati vprašavni znesek na račun ostaline pokojnega A. B.;

glede na to pa, da je toženec iztoženi znesek dolžan, ter da ga mora plačati, sicer ne v roke tožitelja, temveč v roke sodnika in potem sodnijske vloge (§. 1425 drž. zak.);

in glede na §. 24 zakona od 16. maja 1874, št. 69. drž. zak. — moralo se je soditi kakor v razsodbi.

Proti tej razsodbi oglasil je tožitelj apelacijo, v katerej je vzlasti naglašal, da razsodba prvega sodnika ni vtemeljena v zakonu; ker sodnik ne sme prekoračiti tožiteljevega zahteva in ker se mora domnevati, da ne more toženec ničesar odgovarjati, ker je bil kontumaciran. Z razsodbo od 7. januarja 1881, št. 4354, je vendar le c. kr. primorsko višje deželno sodišče potrdilo popolnoma razsodbo prvega sodnika iz teh razlogov:

Toženec se ne more nikakor pritožiti zoper razsodbo prvega sodnika, ker s to razsodbo je bilo tožiteljevo zahtevanje uslišano, in ako hoče pridobiti tožitelj tudi uživanje iztoženih 200 gld., naj se obrne po zakonitem potu do zapuščinskega sodnika, kateri mu potrebne pomoči gotovo ne odreče, ako samo dokaže, da je izpolnil zakonite in druge svoje dolžnosti.

T.

Osební ali hipotekarni dolg?

(Nadsodnijska odločba od 24. novembra 1880, št. 12244, s katero se je razsodba c. k. mestne delegirane okrajne sodnije celjske od 30. septembra 1880, št. 11192 potrdila.)

Jožef Wudia je pod hipoteko zemljišča urb. št. 562. ad magistrat Laufen Rajmund-a Wolf-a posojilo 300 gold. in 6% obresti iz dolžnega pisma od 4. januarja 1866 dolžen postal. To posojilo je prišlo z odstopnim pismom od 3. novembra 1872 v last Anton-a Suhovršnik-a. Jožef Wudia je nadalje pod hipoteko ravno tega zemljišča Anton-u Suhovršnik-u iz dolžnega pisma od 3. novembra 1872 posojilo 100 gold. s 6% obresti dolžen postal. Po Anton